

druge pesme

alen ginzberg

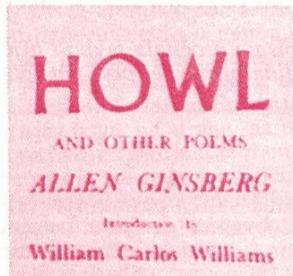
LISERGIČNA KISELINA

(odlomak)

To je mnogostruko čudovište sa milion očiju
iskriveno je u svim slonovima i bićima
•bruji u električnoj pisačoj mašini
to je elektricitet povezan sam sa sobom, kada bi imao žice
to je ogromna Paukova mreža
i ja sam uhvaćen u poslednji milioniti beskrajni pipak mreže, brižan
izgubljen, izdvojen, crv, misao, ličnost
jedan od miliona kostura Kine
jedna od posebnih grešaka
je alen Ginzberg izdvojena svest
ja koji želim da budem Bog
ja koji želim da čujem beskrajnu najsicušniju vibraciju večnog sklada
ja koji drheći čekam da me u vatri satre eterična muzika
ja koji mrzim Boga i podajem mu ime
ja koji pravim greške na pisačoj mašini večnosti
ja koji sam Proklet
Ali na najudaljenijem kraju svemira se Pauk sa milion očiju
koji nema imena

sam od sebe beskrajno vrti
čudovište koje nije čudovište primiče se sa jabukama, mirisom,
železnicom, televizijom, lobanjama

svemir koji sam sebe jede i piće
krv iz moje lobanje
(...)
Sačinio sam ovde sliku čudovišta
i sačiniću još jednu
podseća na Kriptozoide
puže i ugiba se ispod mora
dolazi da osvoji grad
uvlači se u svaku Svet

prefinjeno je kao Svetmir
tera me da povraćam
zato što se plasiđam da će propustiti njegovu pojavu
ipak se pojavljuje
ipak se pojavljuje u ogledalo
spira ogledalo kao more
sastoji se od nebrojenih talasa
spira ogledalo i preplavljuje gledaoca
preplavljuje svet kada preplavljuje svet
davi se samo u sebi
ispivaya kao leš ispunjen muzikom
sa bukom rata u glavi
smehom bebe u trbuhi
krikom agonije u tamnom moru
osmehom na usnama slepe statue
bilo je tamo
nije bilo moje
želeo sam da ga iskoristim za sebe
da budem heroj
ali ova ga svest ne može kupiti
zauvek ide svojim putem
upotpuniće sva bića
biće radio budućnosti
vremenom će moći sebe da čuje
ono želi da se odmori
umorilo se slušajući i gledajući sebe
traži neki drugi oblik neku drugu žrtvu
želi mene
daje mi dobar razlog
daje mi razlog da postojim
pruža mi odgovore bez kraja
svest da budem izdvojen i svest da vidim
prozvan sam da budem Jedno ili drugo, da kážem da sam obo a a da

nisam ni jedno

ali se ono može brinuti o sebi i bez mene
Ujedno je Bez Odgovora (ne odazivā se na to ime),
bruji u električnoj pisačoj mašini
otkucava fragmentarnu reč
koja je fragmentarna reč,

ELEGIJA ZA ČE GEVARU

U evropskom Herald Tribjunu dečačko lice fotografisano sa
otvorenim očima,

mladi ženstveni bezbradi sjajni momak
položen na leđa smeška se i gleda u vis
Spokojan kao da mu ženske usne ljube nevidljive delove tela
Ostarelog andeoskog dečačkog upokojenog tela,
vispreni argentinski Doktor, vatreni kubanski Gradonačelnik
sa lulom u ustima, uredno je pisao dnevnik u Amazoniji

punoj komaraca

Spavaj na brdu, napustivši dosadni Presto u Havani
Tvoj vrat je seksepilniji od tužnih ostarelih vratova Džonsona

De Gola, Kosigina,

ili metkom probušenog vrata Džona Kenedija
Životinje su bile oči koje su gledale u vis u novinama smrti
od zabrinutih živih Kamera Kongresa koje pretaču
mreže tačkica i senke TV-a, staklenooki
Maknamara, ostareli Dals... .

zemljanih krovova

Žene koje sede sa polucilindrima u blatnjavim predgradima 4000
metara visoko na Nebu
sa glavoboljom u La Pazu
prodajući crne krompire koje su donele iz koliba

novi Hriste

na planinskim usnama Punoa
obožavale bi tvoju žudnju i ljubile tvoje lice
podigle bi bele kljove ratne maske sa crvenim očima
da uplaše utvarne vojnike

koji su ti prostrelili pluća

Neverovatno! da se jedan dečak okrenuo od operacione sale
ili isceljivanja žutog oka Pampe
Da bi se suprotstavio berzanskim halama Alkoa, Nebrojenim

Ubistvenim Direktorima Junajted Fruta

Upravnim Većima Proizvodača Smoga iz Čikaga
Utvarnim Pravnicima koji vuku poreklo od mrtve
»Dilon i Rid« pravne firme Džona Fostera Dalsa,

Aleksonovim brkovima, Trumanovom koščatom šeširu
Da bi poludeo i sakrio se na mazgi u džungli i uperio pušku na OAS
na egomanijačke Ljubaznosti Dina Raska, metalne armade Pentagona
osione reklamokrate i otupele intelektualce

od Tajma do CIA-e
Jedan dečak protiv čitave Berze i celog Volstrita koji vrišti
od kada je Noris napisao Jamu
zastrašen kišom slobodnih dolara sa Posmatračevog

Balkona

koju su bacila nasmejana mlada braća,
Protiv Aluminijumske Kompanije, protiv Telegrafskih Službi,
protiv infracrveno senzorski Telepatskih naučnika

kapitalizma pošizelih za novcem

protiv miliona Gimnazijalaca koji gledaju TV
u Porodičnoj Jazbini u Vičiti
Jedno bleštavo lice koje izludoeno s puškom
Stoji nasuprot električnih zavera.

Novembar, 1967. Venecija
preveo Z. Petković

POSETA VELSU

Bela magla diže se i spušta na vrh planine
Drveće se pomera u rekama vetra
Oblaci se uzdižu

kao na talasu, ogromni kovitac podiže izmaglicu
iznad nabujale paprati savršeno zanjihane
uz zelenu liticu

videnu kroz izdeljeno staklo okna u dolini kišnoj
Pesničko, Oh Sopstvo, u Poset, ne kazuj ništa
osim što video je jedan čovek u dolju u Albionu,

o ljudima, čije fizičke nauke završavaju sa Ekologijom,
mudrošću zemaljskih odnosa,
o ustima i očima isprepletenim deset vekova vidljivih
voćnjaka, uma, jezik manifestno ljudski,
o satanskom čičku koji propinje svoju rogatu simetriju
cvetajući poviš svojih sestara travki – krasuljaka, sitni ružičasti

cvetići andeoski poput žaruljica

Prijeti se, 160 milja od londonskog simetričnog bodljikavog tornja
i mreže svetlucavih TV slika, obrastao bradom, tvoje sopstvo,
jagnjad na drvećem zaklonjenom proplanku bleje današnjeg dana
čuo ih je Blejk u svom starom uhu, i tiha pomisao na Vordsvorta u ostare-
lom Mirovanju

oblaci prolaze kosturastim likovima Tintern Abbeya
Pesnik bezimen poput beskraja, brbljanje Beskraju!

Čitava dolina uskomešana, jedan produženi pokret, vetr
leluja po mahovinom obraslim brežuljicima
ogromno spiranje koje je potisnulo belu maglu nežno niz crvene
potoke padine

čije su se lijane lišća – granja kretale tamo amo
po granitnom vrtlogu na dole
i izdigla lebdeću Nebulu na gore, i izdigla krošnje – ruke drveća
i izdigla travke uspravno na tren
i izdigla jagnjad da mirno stoje
i izdigla brdsko rastinje, u jednom odvažnom talasu

Čvrsta maga Neba prožeta izmaglicom povlači se dolinom,
talašći Svekolikosti, divovski se nadvija niz Dolinu
dužinom cele Engleske, od doline do doline okeanom Neba
s teretom visećih oblaka,

Llanthony,

- Nebo održava ravnotežu na ivici vlati.
Huka planinskog vatra lagani, uzdah tela,
Jedno Bivstvo na padini nežno se pomera planinom
Izvanredne kraljušti podrhtavaju svudakud uskladeno,
jedno kretanje kroz oblačno nebo-tlo pokreće se po milionima

nogu krasuljaka,
jedna Veličanstvenost, kretanje koje je zatreslo mokru travu
što podrhtava

do najudaljenije lijane bele izmaglice posute dole
po tresućem cveću glave planine
Nema nesavršenstva na procvaloj planini,
Doline dišu, nebo i zemlja zajedno se pomeraju,
krasuljci istiskuju žuti vazduh duž čitavih pedalja,
povrće zatrešeno,
zeleni atomi podrhtavaju u travnatim mandalamama,
mrlje ovaca krase planinu, obrćući svoje vilice praznim očima,
konji igraju na toploj kiši,
drvećem obrubljeni kanali rasprostiru se oživelim oranicama,
borovici oivičile kamene zidine
na brdskim nedrima s raštrkanim bradavicama belog gloga,
fazani krešte po livadskim utrobama obraslim bujem
Vani, vani na brdskoj padini u zvuk okeana, u nejake udarce
mokrog vazduha,
Padaj na tlo, O velika Mokroco, O Majko, Ovo škoditi neće
tvom telu!

Zagledaj izbliza, nema nesavršenstva u travi,
svaki cvet Buddha-oko, ponavljajući priču,
u mnoštvu-oblikovana duša
Klekni pred pesnikovim uzdižućim zelenim pupoljcima, ljubičasta
zvonca spuštena
zatim presavijena niz stabljiku-drhćeći pipak,
i pogledaj u oči žigosanim jagnjadima koji zure
dišući nepomično pod iskišlim glogom
Ležim dole trljajući svoju bradu o mokre vlasi planinske padine,
mirušući mrku poput vagine vlažnu zemlju, bezopasnja je,
okus ljubičastih čičkovih vlasi, slatkoca
Jedno Bivstvo toliko uravnoteženo, toliko beskrajno, da i njegov
najnežniji dah

pomera svaki cvetić u miru tla doline,
drmusu vlasi jagnjadi s obešenom paučinom babinog leta
zakićene bobićima krišnih kapi po travi,
podiže drveće na svoje korenje, ptice u velikoj suši
skrivaju svoju snagu na kiši, podnoseći isti teret,
Ječaj u nedrima i vratu, jedno veliko Oh! srcu zemlje
Prizivajući naše Prisustvo skupa
Velika tajna nije nikakva tajna
Čula pašu uz vetrove,
Vidljivo jest vidljivo,
zavese kišne izmaglice viju se kroz bradatu dolinu,
sivi atomi kvase Kabalu vetrata
Kišoviti sumrak, sedim ukrštenih nogu na steni,
s gumenim čizmama u mekoj travi, um nepomučen,
dah podrhtava medu belim radama pokraj puta,
Dah Neba i moj sopstveni podudarni
Treperenje vazduha kroz rogatu zelenu paprat
uvućen u moj pupak, isti dah koji diše kroz Capel-Y-Ffn,
Čujem zvuke, Aleph i Aum
prostiru se šumama od rskavice,
moja lobanja i čuvik Lord Herefordov jednaki,
Čitav Albion jedno.

A šta sam ja primećivao? Posebnosti! Vizija
velikog Bivstva je mnogostruka
dim iz pepeljare uvija se na gore
ognjišta vatra sasvim sagorela,
Noć, i dalje mokra a setno crno nebo
bez zvezdi

na gore kreće se s vlažnim vетrom.
29. juli 1967 (LSD) - 3. avgust 1967 (London)

preveo Mihailo Ristić

SLUŠAJUĆI »LEONORU« ČITANU NAGLAS U AMITY STREET 203

Još uvek treperi svetlost, odblesaka prkosnih vatrenih kandži
Spinet je zanemeo u ušima bešumne gomile
Ali Duša Pesnika, koji je tako lepo pevao o zlodusima i nevestama
I dalje pohodi svu decu zanesenu njegovim vizijama.

Oni koji plaču i gore na obalama Nju Džersija u gusto nabacanim
kućama
Njihove su oči videle sablasnu sliku proraka, iako ga više nema
Blistavi Gavran & mačka Noći i njegova vina smrti teku još uvek
U žilama onih koji mu pohode um, skriven od Sunca koje vidi čovek.

I dok je prošao čitav jedan vek, naglas čitajući reči iz knjiga
Njegovi naslednici piruju u njegovoj kući, a njegove patnje su
i njihova briga:
Video sam bledog uzdrhtalog mladića, kako izgovara rime koje je
Po govorio pre,

Pojava se svetlost nadvija nad životom, pod nama njegove vatre

trepere.

Sobu je napustila ledena tama, video sam ova pokoljenja kako bukte
Carima koje je on ostavio; u nova tela one će da se vrati;
Da nadahnju buduću decu i pored Gavranovog »Nikad više«
U Poovoj kući u Baltimoru zabeležih zagonetku koja ovde piše.

16. januar 1977.

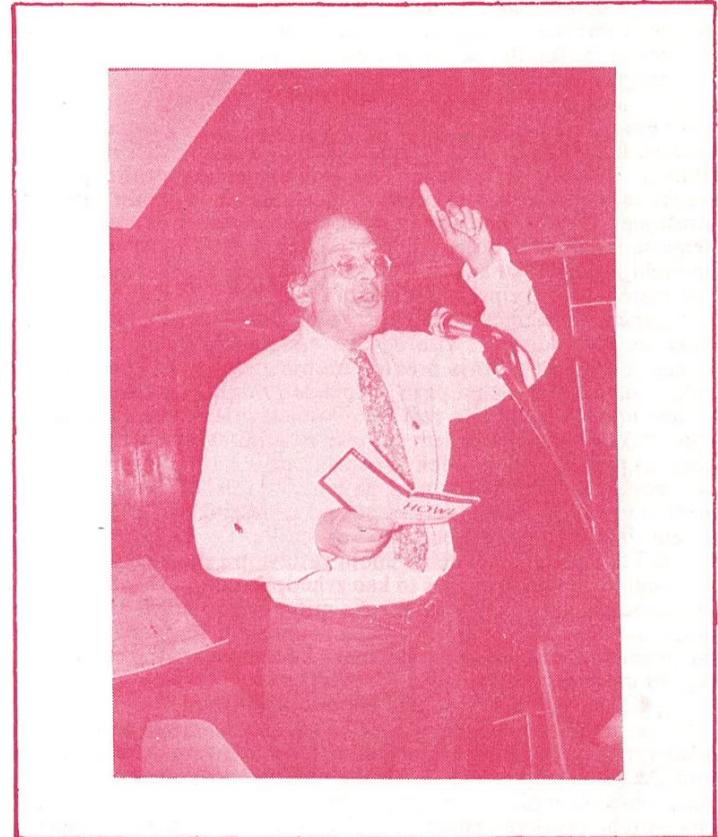
prevela Dubravka Prendić

Nikoga ne zanima književnost, veština

1956. g.

(...) Nikoga ne zanima književnost, veština, oni samo razmišljaju o svojim
glupim idejama i predubedenjima o tome što pisano jeste i DOSADILO
MIJE VIŠE DA SLUŠAM SVE TO I DA ČITAM O TOME I NE BUBE LI
VIŠE RAZUMEVANJA NAVODNO ODGOVORNIH NA UNIVERZITETIMA
I PO ČASOPISIMA JA ABSOLUTNO ODUSTAJEM I ODBIJAM
DA UBUDUĆE DAJEM SVOJE IZ SRCA ISTRGNUTE PESME PRLJAVIM
RUKAMA I UMOVIMA OVIH BUDALA A ONI MOGU DA
UZMU SVOJU JEBANU književnu tradiciju I DA JE NABIJU SEBI U
DUPE - nisu opisani potrebni a ni ja njima i dosadilo mi je da se maltriranim i da me šikaniraju i lupaju po glavi budale koje nisu zainteresovane
ni za šta drugo osim za svoje besmislenе davolske društvene karijere i NOVAC NOVĀC NOVAC koji je uzrok svog ZLA ovde u Americi i
STRAŠNO SAM LJUT

preveo M. Ristić

Do 1955. godine pisao sam poeziju izvedenu iz prozognog semena, dnevnika, zabeleški, ubaćenih na osnovu rečničkog sklopa ili rasporedenih po dužini daha u male skupine kratkih stihova u skladu sa idejama o metriči američkog govora koje sam razvio na osnovu imazičkih preokupacija Vilijema Karlosa Vilijems-a. Najedanput sam se preorientisao, u San Francisku, u slobodnom vremenu koje mi je omogućila pomoć za nezaposlene, da bih sledio svoju romantičnu inspiraciju - hebrejsko-melviški-bardski duh. Nisam očekivao da ću napisati pesmu već samo da ću moći da pišem bez straha ono što želim, da se prepustim maštii, otkrijem skriveno i zapišem magične stihove svog pravog uma - da sumiram svoj život - nešto što ne bih nikome mogao da pokažem, da pišem za uho sopstvene duše i za nekoliko drugih zlatnih uha. Tako je nastao prvi stih Urlika »Video sam najbolje umove« itd, čitav prvi deo ludački otkucan u jednom popodnevu, ogromna tužna komedija divljih rečenica, besmislenе slike u ime lepote apstrakte poezije uma koje jure praveći neobične kombinacije kao kod Čarlija Čaplina, dugi stihovi poput saksofonskih fraza, za koje sam znao da će im Keruak čuti zvuk - u stvari zasnivajući na njegovom vlastitom nadahnutom proznom stihu jednu novu poeziju.

(1959)

s engleskog preveli
M. Ristić i
Z. Petković

tematika- aktivnost uma

Zapitan o stavu veštine pisanja poezije, Ginzberg odgovara:

Jedna od primarnih činjenica u mom pisanju jeste da ne gađam nikakvo zanatstvo i ne znam šta radim. U taj proces nisu umešani ni veština ni umetnost, u kontekstu opšte prihvaćenih značenja reči veština i umetnost. Ona veština ili umetnost koje se tu uopšte javljaju leže u osvetljavanju mentalnih struktura i pokušaju da posmatram ogoljenu aktivnost sopstvenog uma, a zatim da tu aktivnost prenesem na papir, tako da se veština sastoji u tome da se bude prijemčiv u odnosu na mentalnu aktivnost koja se odvija brzinom munje. To znači uhvatiti u klopu arhandela duše, pukim slučajem, da tako kažem. Tematika jeste sama aktivnost uma. Da pokušam da to izrazim na najjednostavniji mogući način, to je kao kada se nalazite na psihanalitičarem kauču. Ako mislite na »formu« ili čak i na »dobro sročenu pesmu« ili na sonet dok ležite tam, nikada nećete reći ono što vam je na umu. Brbiljacie o tome koji su mideri u modi ili o bilo čemu drugom sve vreme umesto da kažete »želim da pojebem svoju majku« ili već šta vam je na umu. Dakle, moj je problem u tome da se suočim sa činjenicom da hoću da pojebem svoju majku ili već šta god da je u pitanju. Uzimam najužasniju moguću sliku da ne bi bilo nesporazuma o kojoj oblasti uma se radi: to je ono što se ne izgоварa javno, što proročki proizilazi iz podsvesnog, što je univerzalno za sve ljude, što je glavna tematika poezije, što je ispod, unutar uma. Kako to dakle postići na pisanoj stranici? Posmatrate sopstveni tok misli dok stvarate i zapisujete sve što telegrafski otkucava um, ili što čujete u odjecima vašeg unutrašnjeg uha, ili što se u vidu slike javlja u vašem oku dok pišete. Tema se stoga redovno prekida zato što um stalno luta – tako da upotrebljavam critcu kad god tok misli skrene. Crdice su u funkciji ove metode transkripcije podsvesnih podataka. Međutim, ne možete zapisati sve, možete zapisati samo ono što ruka može stići. Ruka ne može uhvatiti više od dvadesetog dela onoga što seva u mozgu, i sam čin pisanja prekida munjevitost uma i preorientiše pažnju na pisanje. Sama pažnja koja se pridaje pisanju ometa aktivnost uma. Moglo bi se reći da »Posmatranje ometa Funcionisanje«. Pokušavam da zapišem što više mogu pravog materijala, prekidajući protok materije dok je zapisujem, a zatim moram da skrenem pogled ka centru svog uma da bih video sledeću misao, ali je u međuvremenu proletelo verovatno već tridesetak misli. (...) Kada kažem da »želim da pojebem svoju majku« – to je isuviše draštično. To je kao da mašete crvenom zastavom ispred svesti, tako da ne moramo da koristimo baš to kao arhetipsku misao. Možda je »želim da odem u raj« bolja arhetipska misao nego »želim da pojebem svoju majku«. Želim samo da stvar dovedem na stupanj gde će svako znati o čemu se zapravo radi. Ako kažem »želim da odem u raj« to možete smatrati i kao filozofski stav.

● U kojoj meri preradujete ono što pišete?

U najmanjoj mogućoj meri. Veština, umetnost se sastoje u praćenju samog filma svesti. Zapisati to jeste nusprodukt ovog procesa. Ako stvarno možete da održite nit filma koji vam se odvija u glavi, onda je zapisivanje samo sekretarski posao, i zašto bi za to bila potrebna ikakva veština? (...) Kada je pažnja usredsređena sve vreme – kao što je kod mene bila kada sam pisao »Suncokretovu Sutru«, »TV Baby«, »Vičite Vorteks Sutru« – tada nije verovatno da će biti ozbiljne potrebe za naknadnom preradom zato zato što će u procesu stvaranja postojati emotivni kontinuum. Kada pregledam nešto što sam napisao, ako primetim da mi je pažnja odlutala od teme (...) onda moram da izvršim odredene ispravke, izbacujući sve što je irelevantno: sve ono što sam uneo samosvesno, umesto da svest ostane vezana za temu. Tamo gde se samosvest umeša u koncentraciju, naknadne prerade znače osloboditi se balasta samosvesti. Pošto je zapravo tematika sama delatnost uma, kao kod Gertrude Stein, sve što um odašilje jeste u redu i ne treba to izbacivati, ništa od onoga što prolazi kroz um, ništa osim samosvesti. (...) Ako ste zainteresovani za pisanje kao oblik meditacije ili introspektivne joge, kao što je to u mom slučaju, onda nikakva naknadna prerada ne bi trebalo da postoji.

● Jednom ste rekli da ste vrlo nespokojna ličnost – ipak, odajete utisak radosti i slobode kada čitate poeziju, a i kada je pišete.

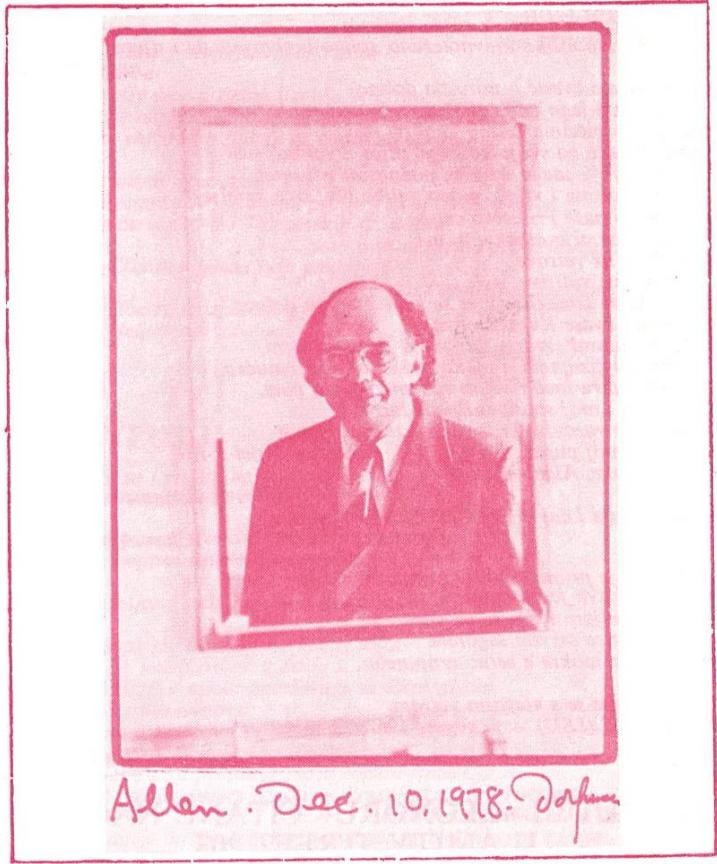
Idealno, moja ambicija, moja želja još iz detinjstva, jeste da pišem za vreme trenutaka proročanskog prosvetljenja. U tome je suština: biti u takvom stanju savršeno blažene svesti da svaki jezik koji proizlazi iz takvog stanja može pogoditi strunu iste takve blažene svesti u svakom drugom telu u koje ove reči ulaze i vibriraju.

Stoga pokušavam da zapišem za vreme tih »ogoljenih trenutaka« epifanije ono prosvetljenje koje se svaki dan javlja po malo, u nekom trenutku dana, u kupatilu, u krevetu, usred seksa, dok hodam ulicom, u mojoj glavi, ili si uopšte ne pojavljuje. Ako se uopšte ne pojavi, onda je i to prosvetljenje... Onda pokušavam da pišem unutar toga. To je kao neki jevrejski rabinski hasidski trik. Zato pokušavam da sam potpuno usredsređen sve vreme. Samo pisanje, sveti čin pisanja, kada činite nešto ove prirode, jeste kao moltiva. Ovaj čin pisanja je sakralni čin, ukoliko se istraje nekoliko minuta, postaje kao vežba meditacije kojom se postiže prizivanje toliko detaljne svesti da ona predstavlja nešto što se približava višoj svesti. Uzvišeni epifanični um. Drugim rečima, pisanje jeste joga u kojoj se priziva Gospod um. Ako uđete u takvu stvar, čije će vas pisanje zaokupljati po čitav dan, ulaziće sve dublje i dublje u vašu centralnu svest.

Usred slomljene svesti XX veka pateći od jada razdvojenosti sopstvenog tela i njegovog prirodnog beskraja osećanja da je sopstveno biće jedno sa svime što postoji, instinkтивno pokušavajući da nanova ostvarim to jedinstvo koje sam doživljavao tako retko da sam ga smatrao natprirodnim i da mu sveto Ime i stoga stvarao Himne Lamente čežnje i litanije pobede Sopstvenog bića nad umnonestvarnim mehaničkim svemirom bezosećajnog Vremena u kome sam video sebe svoju majku i čitavu svoju naciju uhvaćene u klopcu i opustošene, naše svetove svesti bez utočišta i zahvaćene ratom, sve osim prvobitnog drhtaja blaženstva u gradima i trbuhi svakog tela koje je nagota odbacila u odelima straha, to poznatno bespomoćno živo ranjeno biće koje sam ja isto kao i svi drugi napušteni uplašeni od sopstvene nepresušne želje jednoga za drugim. Ove pesme skoro nesvesno da bi izrazile uzvišenu ljudsku činjenicu, jezik intuitivno odabran kao u transu i sniu, ritmovi koji se dižu s dahom iz trbuha i grudi, himna dovršena u susama, kretanje telesne poezije što je zahtevalo i primalo decenije života dok sam ponavljao Kadiš imena Smrti u mnogim svetovima uma, vlastito biće u potrazi za ključem života najzad pronađenim u našem biću.

(1961)

Preveli Z. Petković
i M. Ristić

● Da li vas ovo vodi ka većoj realnosti?

Ka boljoj pažnji. Ne ni pažnji već ka izraženiju osećajnosti. Ako hodate neko vreme ulicama Njujorka, ophrvaće vas neko gigantsko osećanje zgrada. Ako šetate ceo dan, bićete na ivici suza. Sto je više detalja, više pažnje posvećene značenju svih tih robotskih detalja koji napadaju um, vi postajete svesni kroz strahove sopstvenog tela, da ste okruženi divovskom robotskom mašinom koja gazi i razdvaja ljude, koja ih udaljuje od prirode i udaljuje od života i smrti. Ali, potrebno je da šetate ceo dan da biste došli u takvo stanje. Hoću da kažem da ako pišete ceo dan, uči ćeće u to, u svoje telo, u svoju osećanja, u svoju svest. (...)

(Iz intervjuja za New York Yuarterly)
S engleskog preveo Zoran Petković

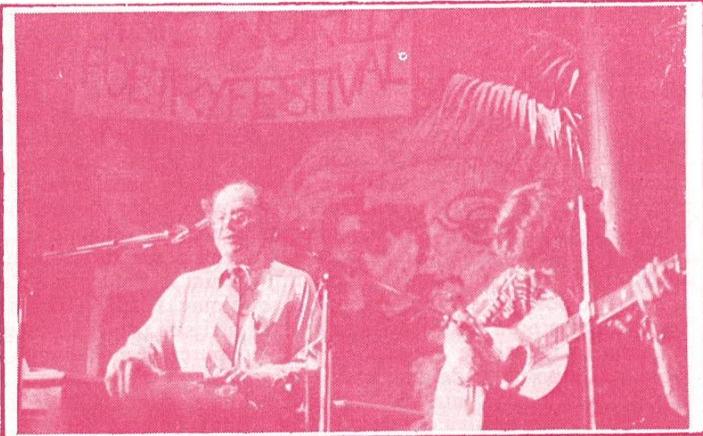
PISMO GREGORI KORSOU

13. septembar 1960.
170 E 2 Street
NYC 9, NY

Dragi Gregori:

1. Zakonom o imigraciji uskraćen boravak svim strancima s drugačijim mišljenjem
2. Bacili smo atomsku bombu kada za to nije bilo stvarne potrebe dok su svi aplaudirali ili sedeli na svojim rukama
3. Upravljamo južno-američkim vladama u sopstvenu korist već pedeset godina
4. Borili se protiv komunizma od samog početka u Rusiji
5. Pogubili smo Rozenbergove iako smo mogli da izbegnemo krvoproljeće
6. Izvršili smrtnu kaznu nad Chessmanom što je bilo sramno pod tim okolnostima
7. Biramo dvolične tupave Predsednike
8. Zaustavili demokratsku vladu u Gvatemali
9. Podržavamo Franka u Španiji
10. Uništili smo radikalnu opoziciju u Americi
11. Začeli histeriju širom sveta protiv dobroćudnih narkotika
12. Podržavali Reeovu vladu u Koreji
13. Podržavamo Čang Kaj Šekovu diktaturu na Formozi
14. Finansiramo rat Francuske u Alžiru
15. Suprotstavili se priznavanju Kine i njenom prijemu u OUN
16. Uništavamo poštu koja dolazi iz komunističkih zemalja
17. Sprečavamo slobodna tranzitna putovanja za Kinu
18. Zabranjujemo slobodno izražavanje disidentskog mišljenja u sredstvima informisanja: zabranjujemo suprotna mišljenja
19. Dajemo iskrivljene informacije o svetskim dogadajima preko sredstava javnog informisanja
20. Odobravamo hiperproizvodnju luksuznih zanimacija dok 1/3 sveta gladuje
21. Napali smo kubansku revoluciju
22. Odbili da damo podršku nekapatističkom ekonomskom razvoju u Latinskoj Americi
23. Koristili ekonomsku pomoć uglavnom kao ispomoć vojnom hladnom ratu
24. Bili nemarni i sebični prilikom dodeljivanja čisto alternističke spoljne pomoći
25. Dozvolili cenzuru značajne književnosti putem zakona o opscenosti – Barouz, Miler, Žene, Lorens, De Sade
26. Eliminisali kontroverzne ličnosti iz vlade, školstva, i sa svih ključnih funkcija – homiče i crvene
27. Obuzeti trkom za novcem i statusom kao ličnim idealima i usled toga zaboravili na demokratsko drugarstvo, omogućivši da dođe do gore navedenih grešaka
28. –

preveo M. Ristić

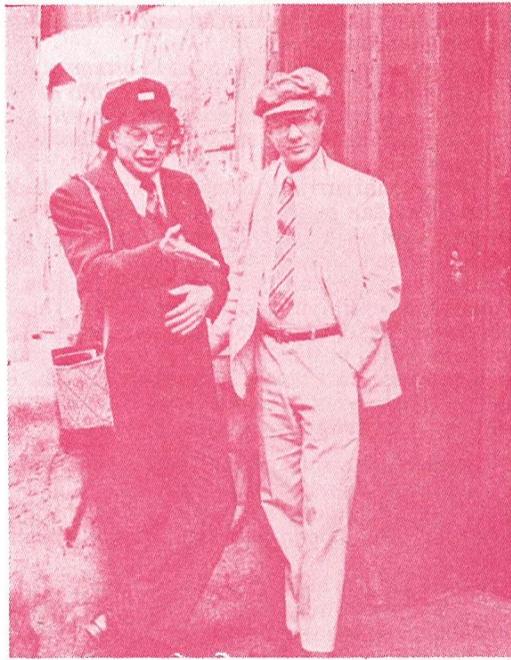
O SUDIONIĆIMA BIT POKRETA

Pismo Alena Ginzberga iz Pariza Piteru Orlovskom u Njujorku
24. februar 1958.

(...) Moram odgovoriti na mnoga pisma, kao i obično, i da počnem da prekučavam beleške i pesmice. Don Alen brzo sastavlja dobru hip-beat antologiju. Karl je napisao pismo od jednog reda – »Džon Hofman je živ!« (prijatelj iz '49, hipster, mrtav u Meksiku, prevelika doza pejota). Bil (Barouz) je rekao da je Karl time mislio da Hofman živi u njemu. Radim sa prevodiocem Boskeom na njegovoj antologiji mladih Amerikanaca. Ansen prevodi »Urlik« i ponešto od Džeka (Kerauka) i Bilai Gregorija (Korsoa) na nemački za knjižicu o nama. Ferlingeti se složio da frehtman uradi knjigu o

Artou za njega. Takođe mi je poslao i adresu da ovde snimim »Urlik« za diskografsku kuću Fantasy Records. Dobiju 50 dolara kao avans, a takođe i 35 za malu ploču za kanadski radio. Takođe pristiže novac od BBC-a tako da stvari sada dobro idu. Parkinson je rekao da je skoro siguran da će dobiti Gugenhajmovu stipendiju. Ne znam da li će biti dobro ili loše što će imati sav taj novac. Lipton mi je poslao ugovor za muzičku pratinu za pesmu »Supermarket u Kaliforniji« na ploči. Verovatno ništa ne valja, ali sam ipak potpisao. (...) Zdravo, dovidenja, pozdravi Džek, nadam se da je u redu, da ga ne sekira publicitet, reci mu da uživa u njemu i da se ne trudi da objašnjava, nek se zeza sa novinarima i neka ne pokušava da daje poruke, jer one ne postoje osim osmha u srcu, cveća u podu, kurca u šaci ili piće u ruci, sretne ljubavi, proleće dolazi, ne osećam radost, eh što nema sreće na ovom svetu. Čitao sam sovjetske i kineske pamflete koje su Hruščov i Mao Cetung pisali o književnosti: kažu, pisac mora da svoj doprinos izgradnji slobodne budućnosti za mase, ta budućnost je komunistička, Partija shvata sve probleme, stoga pesnik mora pisati u skladu sa partijskim idealima i mislima i Partija ga mora ispravljati i voditi – što su sve zle ludačke greške – to je grozno – to čak i štampaju kao zvanične govore – beznadežno je.

s engleskog preveli M. Ristić
Z. Petković

Amričkog pesnika Alena Ginzberga, dobitnika ovogodišnjeg »Zlatnog vence« Struških večeri poezije, verovatno više nije ni potrebno posebno istaći kao jednog od najradikalnijih i najuticajnijih pesnika druge polovine ovog veka. Jedna od najvažnijih umetničkih ličnosti bit generacije, kao i jedan od glavnih podstrelka i eksponenta američke kontrakulture 60-tih godina, Ginzberg, koji ovog leta puni 60 godina, uspeo je da svojom nesmanjenom aktivnošću i radikalnošću i dalje ostane u centru pažnje i održi veoma bitan kontakt sa novim mlađim narastajima. Kada je, u jesen već davne 1955. godine, na večeri poezije u velikoj preuređenoj garazi u San Francisku, pred publikom u kojoj su bili i Džek Keruak, Majkl Mek Lur, Geri Snajder i Kenet Reksrot, prvi put javno pročitao poemu »Urlik«, progovorio je glas čitave jedne generacije. Kako je primetio kritičar Džon Tajtel, »izuzev prijema na koji je naišao Dilan Tomas kada je čitao svoje pesme u Americi, nikada se ranije nije dogodilo da je savremena publika reagovala tako burno ili se u tolikoj meri identifikovala sa porukom nekog pesnika«¹.

Medutim, iako je »Urlik i druge pesme« prva zbirka koju je Binzberg izdao², čitavu deceniju pre toga je pisao i eksperimentisao u potrazi za sopstvenim pesničkim izrazom. Počevši prvo da piše pod uticajem pesnika kao što su Po, Milton, Vordsvort i Blejk, Ginzberg je postepeno, od tradicionalizma, preko relativno monotonog i realističkog pesničkog objektivizma, najzad sa poemom »Urlik«, nastalom kao kulminacija dosta burnih emotivnih i duhovnih promena, dostigao sopstveni književni izraz i ovom poemom, koja je istovremeno i himna i lament jedne generacije, ujedno označio prelomni trenutak, kako u književnosti tako i u društvenim kretanjima savremene Amerike. Od tog trenutka Ginzbergovo delo stalno ostaje u živi interesovanja, kroz sve svoje evolutivne faze, bilo da se radi o istraživanju dubokih intimnih slojeva ličnosti, o radikalnim pesničko-političkim napadima i manifestima, protivljenju ratu i zloupotrebi moći. Veoma aktivan svetski putnik i ambasador poezije, Ginzberg i danas svuda donosi poruku radikalizma i humanizma.

U očekivanju da vidimo Ginzberga u avgustu u Strugi (on je već bio u Jugoslaviji 1980. godine, na Oktobarskim susrećima pisaca u Beogradu), donosimo izbor iz njegovog opusa da ukažemo makar na neke od aspekte njegove ličnosti i stvaralaštva. Čitaoce koji su zainteresovani za detaljniji uvid u njegov život i delo možemo uputiti na izbor Ginzbergove poezije koji smo priredili pod naslovom *Hidrogenski džuboks* (»Narodna knjiga«, 1983). U ovaj izbor ušli su tekstovi i pesme kojih nema u Hidrogeneskem džuboksu.

Zoran Petković

1. John Tytell, *Naked Angels*, New York, 1976. str. 104.
2. *Hidrogenski džuboks*, »Narodna knjiga« 1983, str. 41.

3. *Howl and Other Poems*, City Lights Books, San Francisco 1956.